

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΡΔΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ FRANCES HODGSON BURNETT]

[Συνέχεια: ἴδε σελίδα 145]

Μίαν ἑσπέραν, κατὰ τὸ σῶνθος, οἱ δύο φίλοι συνωμίλουν περὶ τῶν γνωστῶν μας ἀντικειμένων παρὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ ἐδωδιμοπωλείου. Ὁ κ. Χώψ, ἀφοῦ ἐγέμισε τὴν πίπαν του, εἰσῆλθεν εἰς τὸ μαγαζέλον νὰ τὴν ἀνάψῃ. Ἀλλὰ μόλις προσέτριψε τὸ πυρεῖον, ἀφῆκεν ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως. Ῥίψας ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ λογισηρίου του, παρετήρησε μίαν ἐπιστολὴν, τὴν ὅποιαν χωρὶς ἄλλο ὁ διανομεὺς ἀφῆκεν ἐκεῖ χωρὶς νὰ τον ἴδῃ κανεὶς.

Τὴν ἔλαβε καὶ τὴν ἐξήτασε μὲ προσοχὴν.

« Εἶνε ἀπὸ ἐκείνον βεβαίωτατα » εἶπε.

Καὶ λησμονήσας πλέον τὴν πίπαν του ὁ ἐδωδιμοπώλης ἐπανῆλθεν εἰς τὸ καθισμά του ἐν καταστάσει προφανοῦς συγκινήσεως. Ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ μαχαίριδόν του καὶ ἐσχιστὸν φάκελλον.

« Τί νὰ μου γράφῃ ἀρὰ γελ » εἶπεν, ἐν ᾧ ἐξεδίπλωνε τὴν ἐπιστολὴν, ἣ ὁποία περιεῖχε τὰ ἐκόμμενα :

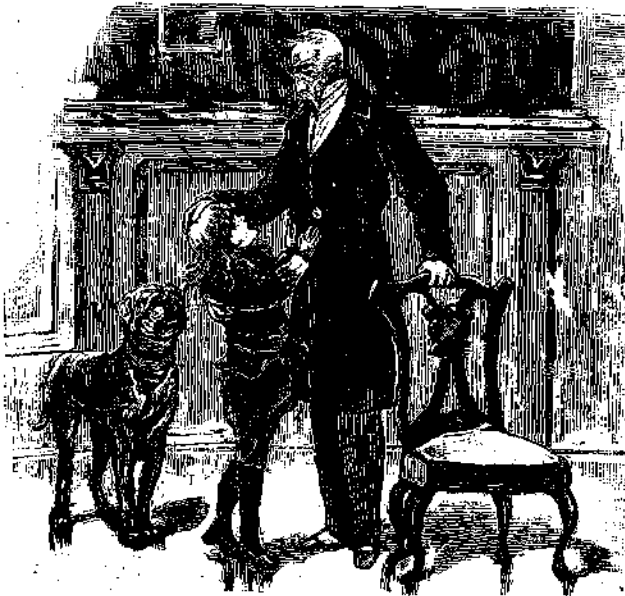
« Ἀπὸ τὴν ἑπαυλὶν τοῦ Λόρινκουρ.

Ἀγαπητέ μου κ. Χώψ,

« Σπεύδω νὰ σου γράψω διότι ἔχω νὰ σου πῶ κάτι τι πολὺ παράδοξον, τὸ ὅποσον θὰ σε ἐκπλήξῃ πολὺ ἅμα το μᾶθης. Λάθος ἔγινε· δὲν εἶμαι λόρδος καὶ οὔτε θὰ γίνω κόμης. Εἶνε ἐδῶ μία γυναίκα ποῦ ὑπανδρεύθη τὸν θεῖόν μου Μπέβις, τὸν θεῖόν μου ποῦ πέθανε, καὶ αὐτὴ ἡ γυναίκα ἔχει ἓνα μικρὸ παιδί καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ λόρδος Φωλεροῦ, ἐπειδὴ ἐδῶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τὸ παιδί τοῦ μεγαλειτέρου υἱοῦ γίνεται κόμης, ἅμα πεθάνῃ ὁ πατέρας του καὶ ὁ πάππος του. Ὁ πάππος μου, ὁ ὅποιος εἶνε συγχρόνως καὶ δευτὸς του, δὲν ἀπέθανεν· ἀλλὰ ὁ θεὸς μου Μπέβις ἀπέθανε, ὥστε τὸ παιδί του

εἶνε τώρα λόρδος Φωλεροῦ. Ἐγὼ δὲν εἶμαι πλέον, ἐπειδὴ ὁ πατέρας μου ἦταν ὁ μικρότερος υἱὸς τοῦ πάππου μου· ὥστε τὸ ὄνομά μου εἶνε τώρα ἁπλῶς Κέδρικ Ἐρρολ, ὅπως καὶ τὸν καιρὸ ποῦ ἤμουν ἐς τὴ Νέα Ἰόρκη. Στὴν ἀρχὴ ἐνόμισα ὅτι ἤμουν ὑποχρεωμένοι νὰ δώσω τὰ παιγνιδιά μου, τὸ ἀμαξάκι μου καὶ τὸ ἀλογάκι μου εἰς τὸ ἄλλο παιδί· ἀλλὰ ὁ πάππος μου μοῦ εἶπε ὅτι

μπορῶ νὰ τα κρατήσω. Ὁ πάππος μου ἐλυπήθηκε πολὺ καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἀγαπᾷ τὴ γυναίκα, τὴ μητέρα τοῦ ἄλλου παιδιοῦ. Ἴσως νομίζῃ ὅτι ἡ Ἀγάπη μου καὶ ἐγὼ εἴμεθα πολὺ δυσαρστημένοι ποῦ δὲν θὰ γίνω κόμης. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡθελα νὰ ἦμαι τώρα πολὺ περισσότερο ἀπὸ πρῶτα, γιατί ὡς πρὸς αὐτὸ ἄλλαξα τὰς ἰδέας ποῦ εἶχα, ὅπως θὰ τὰς ἀλλάξῃς καὶ σύ, εἶμαι βέβαιος, ἀφοῦ μᾶθης ὅτι μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶνε κόμης καὶ συγχρόνως καλὸς ἄνθρωπος.

« ΘΑ ΕΙΜΑΙ ΛΟΙΠΟΝ ΕΓΓΟΝΟΣ ΣΑΣ ΚΑΙ ΑΝ ΑΚΟΜΗ ΔΕΝ ΓΙΝΩ ΚΟΜΗΣ ; (Σελ 164)

πος. Πρῶτον ἀγαπᾷ τὴν ἀραιὰν αὐτὴν ἑπαυλὶν καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἐδῶ· ἔπειτα ὅταν εἶνε κανεὶς πλούσιος, εἶμπορεῖ νὰ κἀμῃ ἓνα σωρὸ πρᾶγματα. Ἀλλὰ τώρα δὲν θὰ ἦμαι πλέον πλούσιος, ἀφοῦ οὔτε ὁ πατέρας μου ἦταν πλούσιος, ποῦ ἦταν ὁ μικρότερος υἱὸς, οὔτε ἐγὼ κατὰ συνέπειαν. Πρέπει λοιπὸν νὰ μάθω νὰ ἐργάζωμαι, ὥστε νὰ μὴ τῆς λείψῃ ποτὲ τίποτε τῆς Ἀγάπης μου. Παρεκάλεσα τὸν Οὐίλλις νὰ με μᾶθῃ τὴν τέχνην νὰ περιποιῶμαι τὰ ἄλογα. Μπορεῖ καμμιά φορὰ νὰ γίνω ἱπποκόμος ἢ ἀμαξηλάτης. Ἡ κυρία, ἡ μητέρα τοῦ ἄλλου παιδιοῦ, ἦλθε χθὲς εἰς τὴν ἑπαυλὶν μὲ τὸν υἱὸν τῆς. Ὁ πάππος μου καὶ ὁ κ. Χάβιζαμ συνωμίλουν μαζί τῆς. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἦταν θυμωμένη, γιατί ἐμ-

— "Οχι!" απήντησαν ο κόμης και έτόνισε τόσο ισχυρώς την λέξιν, ώστε ο Κέδρικ έφριξεν επί της έδρας του.

"Οχι;!" επανέλαβεν εκπληκτον το παιδιον. "Και εγώ ενόμιζα ότι..."

Ηγέρθη ζωντανός, έπλησιασε προς τον γέροντα και λαβών την χείρα του:

"Θά είμαι λοιπόν έγγονός σας, και αν ακόμη δεν γίνω κόμης;" είπε "Θά είμαι έγγονός σας, όπως ήμουν έως τώρα;"

Και το μικρόν του πρόσωπον έφωτίσθη υπό λάμψους ταχείας.

Ο κόμης τον παρετήρησεν από κεφαλής μέχρι ποδών, αι πυκνάι του όφρυς συνεσπάσθησαν και συνηνώθησαν, εν φ κάτωθεν οι όφθαλμοί του έλαμπον κατά τρόπον παράδοξον.

"Αν θα είσαι ακόμη έγγονός μου;" είπε και όσον απίσταυτον και αν φωνή τουτο, ή φωνή του ήτο βαθέως ήλλαιωμένη, σχεδόν τρέμουσα, ασθενής, έντελώς διάφορος της συνήθους του φωνής, αν και ο τόνος της εξηκολούθει να είναι άπορασιτικός και επιβλητικός, ως άλλοτε. "Ναι, θα είσαι ο έγγονός μου, θα είσαι το παιδί μου, όσω ζω, και με τον Άγιον Γεώργιον, μου φαίνεται πως είσαι το μόνο παιδί, που απέκτησα ποτέ 'στη ζωή μου!"

Η όψις του Κέδρικ έχρωματίσθη έρυθρά μέχρι των ώτων, και έκφρασε χαράς επεχύθη επί των χαρακτηριστικών του. Εβύθησε τας χείρας εις τα θυλάκιά του (στάσις την όποιαν ήγάπα πολύ,) και παρατηρών κατά πρόσωπον τον εύγενή του πάππον:

"Αλήθεια;" είπε "και θα μάγαπάτε ακόμη; Πολύ καλά! Τότε κ' εγώ δεν δίδω μιá πεντάρα αν θα γίνω ή δεν θα γίνω κόμης. Ενόμιζα ότι το άλλο παιδί θα έγινόνταν κόμης μαζί και έγγονός σας και ότι εγώ δεν θα ήμουν πλέον τίποτα. Αυτό μ' έλυπούσε πολύ. 'Αλλ' άφ' ου θα είμαι ακόμη έγγονός σας και θα μάγαπάτε, άφ' ου ή μητέρα μου θα κρατήσει το άμαξάκι της και το σπίτι της, τί με μέλει αν θα με λέγουν λόρδον Φωλεροά ή Κέδρικ Έρρολ;"

Ο κόμης έθηκε την χείρα επί του ώμου του παιδιού και το έσυρε πλησίον του.

"Τίποτε δεν θα σου πάρουν άφ' ό,τι μπορώ να σου δώσω και να σου διατηρήσω" είπε με την αυτην παράδοξον φωνήν. "Δεν μπορώ να φαντασθώ πως μπορώ να σου πάρουν τίποτα. Έγινες για τη θέσι και θα την κρατήσεις! Ό,τι και αν συμβή, θα κάμω ό,τι μπορέσω να σου δώσω... ό,τι μπορέσω."

Εφαινετο λησιμονών ότι ώμίλει προς παιδιόν· τόσο η είχε άπορασιτικότητα και εις το πρόσωπον και εις την φωνήν. Ητο ως να έδιδεν υπόσχεσιν επίσημον εις εαυτον και ίσως πράγματι ουτω συνέβαινε.

Δεν είχε γνώριση έως τώρα πόσον ήτο βαθειά ή άγάπη, την όποιαν συνέλαβε προς τον έγγονόν του και πόσον ισχυρός ο σύνδεσμος, ο όποιος τον συνήνου προς αυτόν. Ακόμη δεν είχε την ωραιότητα, την χαριν και την δύναμιν του, με τόμμα δια του όποιού τα έβλεπε την στιγμήν εκείνην. Εφαινετο αδύνατον δια την άκαμπτον και επίμονον φύσιν του, έντελώς αδύνατον να έγκαταλείψη το παιδιόν, εις το όποιον είχε αφιερώση την καρδίαν του, ήτο δε άπορασιμένος να μη το αποχωρισθή, άνευ άντιστάσεως άπεγνωσμένης.

Α

Ολίγας ήμέρας, άφ' ης είχε λάβη συνέντευξιν μετά του κ. Χάβιζαμ, ή γυνή ή αξιούσα το όνομα της Λαίδης Φωλεροά, παρουσιάσθη δια δευτέραν φοράν εις την έπαυλιν. Όπως και την πρώτην έφερε μεθ' εαυτής τον υιόν της, άλλ' άπεπέμφθη. Ο κόμης δεν ήθέλησε να την δεχθή, τη άνήγγειλε δε τουτο ο θαλαμηπόλος, προσθέσας ότι τον άντεπρωώπουεν ο δικηγόρος του και ότι προς αυτόν έπρεπε να παυθωνθή. Την παραγγελίαν ταύτην διεδίδασεν ο Θωμάς, δεν έδυσκολεύθη δε διόλου να έκφράση κατόπι την γνώμην του περί της κυρίας εις το δωμάτιον των ύπηρετών. Ένομιζεν, ειπεν, ότι άρκυτον καιρόν είχε φορέση την οικοστολήν εύγενών οικογενειών, ώστε να ειζούρη τί θα πη κυρία, εκήρυξε δε ότι δεν ήτο κυρία ή μέλλουσα Λαίδη Φωλεροά.

"Εκείνη που κάθεται 'ς τη Λόζην," προσέθηκεν "είνε δεν είναι Αμερικανίς, είναι κυρία, κυρία από τα νόχια ως την κορφή. Αυτό φαίνεται εύκολα. Εγώ το εκατάλαβα από την πρώτη στιγμή που την είδα.

Η επισκέπτρια απήλθε με την όργην έζωγραφημένην επί των χαρακτηριστικών της, των ωραίων αλλά κοινών. Ο κ. Χάβιζαμ είχε παρατηρήση ότι αν και εφαινετο έχουσα χαρακτηριστρα παράφορον και τρόπους βαναύσους και χυδαίους δεν ήτο εν τούτοις ουτε τόσο επιτηδεύα, ουτε τόσο τολμηρά όσον ήθελε να φαίνεται. Στιγμάς τινας απεναντίας εφαινετο τεταραγμένη και άμηχανούσα, ως εκ της θέσεως εις την όποιαν εύρισκατο. Θα έλεγε τις ότι δεν έπερίμενε τόσας δυσκολίας· ότι ενόμισεν ότι τα πράγματα θα εβάδιζαν εύκολώτερα και ότι έδοκίμαζε κάποιαν λύπην εκ της δλης υποθέσεως, την όποιαν είχε αναλάβη. Είς άλλας στιγμάς όμως ανέλαμβανε την σταθερότητα της και το θάρρος της και έκαμνε νάντηχάσι πολύ δυνατά οι τίτλοι της και τα δικαιώματά της.

"Προφανώς" έλεγεν ήμέραν τινα ο δικηγόρος προς την κ. Έρρολ, "ή γυνή αυτή είναι της κατωτέρας κοινωνικής τάξεως. Της λείπει καθολοκληριαν ή ανατροφή και ή μόρφωσις και δεν φαίνεται συνει-

θισμένη να διμλή ως ίση προς Ισους με ανθρώπους ως υμεις και εγω. Δεν ηξευραι να φερεται. Η επισκεψις της εις την έπαυλιν την κατέστρεψεν. Ο κόμης δεν ηθέλησε να την δεχθι, αλλά τον συμβούλευσα να ελθη μαζί μου εις το "Ξενοδοχείον του Δόρινκουρ" όπου εκείνη είχε καταλύση. Πράγματι ηκολούθησε την συμβουλήν μου και πήγαμε μαζί προχθές· όταν είδα το μυλόρδο έγινε άσπρη σαν το πανί και ηρχισε να παραφέρεται μανιωδής, νάκειλθι, να υβρίζη, να διαμαρτύρεται."

Το αληθές είναι ότι όταν ο κόμης χωρίς να καταδεχθι να προσέρη λέξιν, έπροχώρησε μεγαλοπρεπώς εν τω θαλάμω, βαδίζων με βήμα επιβλητικόν, εύθύνων το ύψηλόν του ανάστημα και προσηλών επί της Αμερικανιδος βλέμμα προκλητικόν υπό τας πυκνάς του όφρυς, εκείνη τα έχασε καθολοκληριαν.

Ο γηραιός κόμης την εξήταζεν ως εάν ήτο άντικείμενον απλής περιεργίας χωρίς διόλου να τον μέλη αν εκείνη τον εύρισκεν άδιάκριτον. Την άφηκε να διμλήση, να εκθέση τα δικά της και να δαπανηθι εις λόγους, έως ου έκουράσθη. "Όταν δ' έτελείωσαν,

"Ισχυρίσεσθε" τη ειπεν "ότι είσθε σύζυγος του υιού μου. Εάν αυτό είναι αληθές και αν είμαρροιτε να παρουσιάσετε άποδείξεις, έχετε υπέρ υμών τον νόμον. Εν τοιαύτη περιπτώσει ο υιός σας είναι λόρδος Φωλεροά. Η υποθεσις θα εξετασθι κατά βάθος, έστε βαθαία. Αν αι αξιώσεις σας θεωρηθωσι δικαίαι, θα φροντίσω κατ' ανάγκην δια την συντήρησιν σας. Αλλά σας το λέγω να το ζούριτε ότι δεν έχω ανάγκην να ιδώ ουτε σας ουτε τον υιόν σας εις την έπαυλιν, ενόσω εγω ζω. Αρκεί ότι θα σας ιδούν εκεί μετά τον θάνατόν μου δυστυχώς."

Και προσέθηκε

"Τέτοια γυναίκα μόνον ο υιός μου Μπέβις ήμπορούσε να εκλέξη!"

Τη έστρεψε τότε τα νάτα και εζήλθε δια του ήρεμου και επιβλητικού βήματος, δια του όποιου είχαν εισέλθι.

Ολίγας ήμέρας μετά ταύτα, ήγγέλθη εις επισκέπτει εις την κ. Έρρολ, εργαζομένην εις το

δωματίον της. Η ύπνηρέτρια, ή όποία τη έφερε την ειδήσιν, εφαινετο λίαν συγκατακίνητη, οι όφθαλμοί της ήσαν διάνοικτοι εκ της εκπλήξεως, έβλεπε δε την κυρίαν της με υφος οίκτηριμου και συμπαθείας.

"Είνε ο κόμης ο ίδιος, κυρία" προσέθεσε μετά φωνής τρεμούσης, ως αν ή επισκεψις απηυθύνετο προς αυτήν.

"Όταν ή κ. Έρρολ εισήλθεν εις την αίθουσαν, ύψηλός τις γέρον με μεγαλοπρεπή όψιν ίστατο όρθιος επί του δέρματος της τρίχρεως του τεταμένου πρδ της έστιας. Είχεν ώραφα χαρακτηριστικά ρίνα γρυπήν, μακρόν μύστακα λευκόν και βλέμμα διαπεραστικόν.

"Η κυρία Έρρολ, νομίζω..." ειπεν.

"Η κυρία Έρρολ" άπεκρίθη εκείνη υποκλινομένη.

"Είμαι ο κόμης του Δόρινκουρ."

Ο κόμης έσταμάτησεν επ' όλιγον και σχεδόν άσυνειδήτως οι όφθαλμοί του συνηντήθησαν μετά των όφθαλμών, οι όποιοι εύρίσκοντο απέναντί του. Ωμοίαζον τσώπολύ προς εκείτους, οι όποιοι συγγένετα έστρέφοντο προς αυτον κατά τους τρεις τελευταίους τούτους μήνας, προς τους όφθαλμούς εκείνους και περιπαθείς, ώστε του έκαμαν μεγάλην έντύπωσιν.

"Το παιδί σας σας μοιάζει" ειπεν αποτόμως.

"Μου το λέγουν συχνά, μυλόρδε, αλλά νομίζω ότι μοιάζει και του πατέρα του."

Ός τω είχεν ειρη ή λαίδη Λώρρεδαλ, ή φωνή της κυρίας Έρρολ ήτο γλυκαία και οι τρόποι της άπλοι και αξιοπρεπέις. Έκ της παρουσίας του άπροσδοκητου επισκέπτου δεν εφαινετο διόλου τεταραγμένη.

"Ναι" υπέλαβεν ο κόμης "μοιάζει και με τον... τον υιόν μου."

Υψωσε την χείρα προς τον λευκόν του μύστακα και τον έσυρε βιαίως.

"Ευέροτες" ειπε "διατι ήλθα σήμερα εδώ;

— Είδα τον κ. Χάβιζαμ και μοι ώμίλησε περί των αξιώσεων τας όποιας ήγειρεν ή σύζυγος...

— Ηλθα να σας πω" διεκοφεν ο κόμης "ότι αι αξιώσεις της αυται θα εξετασθωσι κατά πόσον

«Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΗΑΕ ΚΘΕΣ ΜΕ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΤΗΣ» (Σελ. 164)

«Αγαπητέ μου φίλε

«Έλαβα το γράμμα σας και ο κ. Χώψ έλαβε το ιδιόν του και πολύ έλυπηθήκαμε για σας συμβαινον. Σας λέγομεν λοιπόν, σταθίτε γενναίος και μη αφήσετε να σας πάρουν, τι σας άνηκει. Ήνε δλοι κλέπται και θα κάμουν, τι μπορούσούν δια να σας ληστεύσουν. Με την παρουσάν μου σας λέγω, ότι δεν έλησμήθησα σας εκάματε για μένα και άν δεν έχετε καλλίτερα σχέδια, έλατε, θα σας κάμα σύντροφο. Η δουλειές πηγαίνουν αρκετά καλά και έλπίζω, ότι θα επιτύχωμεν. Κανένα άλλο παιδί δεν τολμα να έλθη να κάμη το λούστρο, 'ς τη γειτονιά μου, το γιατί θα σας το πώ άλλη φορά.

ΔΙΚ.»

Ίδου και η έπιστολή του κ. Χώψ.

«Αγαπητέ μου κόριε»

(Ο κ. Χώψ ήρχισε να λαμβάνη κάποιαν άριστον ιδέαν περί των κοινωνικών διακρίσεων και να σκέπτεται, ότι δεν ήμπορούσε να μεταχειρίζεται τον έγγονον ενός κόμητος, ο όποιος δλίγον έλειψε να γίνη λόρδος και αυτός και κόμης, με την ιδίαν οικειότητα, με την όποιαν μεταχειρίζετο τον μικρόν Κέδρικ Έρρολ.)

«Έλαβα την τιμίαν σας και βλέπω, ότι τα πράγματα δεν πηγαίνουν καλά. Νομίζω, ότι η υπόθεσις αυτή είνε κατεργαρία και πρέπει να προσέξετε καλά. Δύο πράγματα σημαντικά έχω να σας είπω. Πρώτον αυτό: Συνεννοηθήτε με κανένα δικηγόρον και κάμετε, τι ήμπορέσατε δια να μένα σας πάρουν εκεινο που σας άνηκει. Αν όμως συμβή, το χειρότερον και δεν γίνετε δηλαδή, οστε λόρδος ούτε κόμης, επιστρέψατε τότε εις Αμερικην και εστα βέβαιος, ότι θα εύρετε εδω ένα καλόν φίλον, ο όποιος θα σας κάμη σύντροφον εις το εδωδιμοκωλείον του μόλις έλθετε εις ήλικίαν και ο όποιος προς το παρόν σας προσφέρει το σπίτι του και την φιλιαν του.

» Υμέτερος

Σύλλας Γωψ.»

ΑΒ'

Την επαύριον εις των πελατών του Δίκ εσχεν άφορμήν να εκπλαγή. Ήτο νεαρός τις δικηγόρος, ο όποιος τώρα ήρχιζε το στάδιόν του. Είχε χαράκτιηρα πολύ ένεργητικόν, επιθυμίαν μεγάλην να επιτύχη, ισχυράν κλίσιν προς την εργασία, αλλά προς το παρόν ήτο πολύ πτωχός και είχεν δλίγους πελάτας. Το δικηγορικόν του γραφείον εκειτο πλησίον του υπαιθρίου καταστήματος του Δίκ, και καθη-

μέραν ο μικρός υποδηματοκαθαριστής έπεριποιείτο τα υποδήματά του, τα όποια δεν ήσαν μόν πάντοτε καινούργη αλλά διατήρουν καλήν όβην χάρις εις την πρόθυμον και έντεχνον περιποίησιν του νεαρού μας φίλου.

Ο κ. Χάρισσων απήθηνε πάντοτε κανένα καλόν λόγον η καμμίαν άπεισιότητα προς τον Δίκ.

Την πρωίαν της ημέρας εκεινης εκράτει μιαν εφημερίδα εικονογραφημένην, την όποιαν αφ' ου άνέγνωσεν, έτεινε προς τον Δίκ λέγων:

«Πάρε, Δίκ, αυτή την εφημερίδα. Θα σε διασκεδάση πολύ να την διαβάσης το μεσημέρι. Θα ιδής την εικόνα της ωραιότερας επαύλειος της Αγγλίας και της νύμφης του κόμητος, εις τον όποιον άνηκει η έπαυλις αυτή. Έμμορφη γυναίκα αλήθεια, άν και λίγο πρόστυχη. Έχει μαλλιά έξοχα. Αυτό θόσε κάμη ένήμερον εις τας υπόθεσις της άριστοκρατίας, φίλε μου Δίκ. Αρχισε τώρα από την Υψηλότητά του, τον κόμητα Δόρινκουρ και την λαίδη Φωλεροά. Αλλά... τι έπαθες;»

Αί εικόνας, περί των όποιων ώμίλει ο κ. Χάρισσων κατείχον δλόκληρον την πρώτην σελίδα της εφημερίδος, μόλις δ' έπεσαν επ' αυτών οι όφθαλμοί του Δίκ, το παιδίον εξέβαλε κραυγήν, η όποία προκάλεσε την τελευταίαν έρώτησιν του πελάτου του.

«Τι έπαθες;» επανέλαβε, βλέπων τον Δίκ ώχρϊώντα, έν ω με χαινον στόμα και διανοϊκτους όφθαλμούς εξηκολούθει παρατηρών τας εικόνας. Έδειξε δια του δακτύλου την εικόνα, κάτωθεν της όποιας ήσαν γεγραμμένα αι λέξεις «Λαίδη Φωλεροά, η μήτηρ του επιδόξου λόρδου Φωλεροά.» Παρίστα γυναίκα ωραίαν, νέαν έτι, με μεγάλους μαύρους όφθαλμούς και με χονδράς πλεξίδας μαύρας, αι όποια περιέβαλλον την κεφαλήν της.

«Είνε εκεινη!» άνέκραξεν ο Δίκ, αναλαβών επί τέλους την ψυχραιμίαν του. «Καλ' αυτή εγώ την γνωρίζω καλλίτερ' από σας!»

Ο νεαρός δικηγόρος ήρχισε να γελά.

«Που την έγνωρισες, φίλε Δίκ; Εις τα σαλόνια του Λονδίνου, η εις το τελευταίόν σου ταξείδι εις το Παρίσι;

Ο Δίκ δεν επρόσεξεν εις το πείραγμα, άλλ' ήρχισε να συνάζη τας ψήκρας του, τα κυτία του και να τα τοποθετή εις το κιβώτιον όπου τα έφύλασσε, αφ' ου έτελεισεν την εργασία του. Προφανώς υπόθεσις σπουδαιοτέρα τον εκάλει να ήση δια σήμερον την εργασία του.

«Ακούς εκει που δεν την γνωρίζω!» έλεγε. «Ας πάω να ιδω τι θα π'η γι' αυτό ο κ. Χώψ.»

[Έπειτα το τέλος]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΧΑΡΤΟΠΟΙΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ηξεύρατε ποιοι είνε οι πρώτοι η τουλάχιστον οι αρχαιότεροι χαρτοποιοί του κόσμου; χαρτοποιοί, οτινες υπήρχον προ της εφευρέσεως της τυπογραφίας, και προ της χρήσεως των μεμβρανών, προ των εξ ελεφαντόδοντος πινακιδίων επί των όποιων έγγραφον οι Ρωμαίοι, και προ του παπύρου έτι, του όποιου εκαινον χρήσιν οι Αιγύπτιοι και οι αρχαιοι πρόγονοί μας;

Μη ζητείτε άνωφελώς, δεν θα το εύρετε προτιμω να σας το είπω άμέσως.

Είνε αι σφήκες. Βεβαίως αι σφή

το προϊόν της με πολλήν θρασύτητα, άλλ' αυτή τέλος πάντων έχει και ελαφρυντικας περιπτώσεις και άν δεν την αγαπώμεν άναγκάζομεθα να την εκτιμώμεν δια τα προτερήματά της, δια την δραστηριότητά της και ιδίως δια το μέλι το όποιον μας είδει. Ας μην ειπούμε λοιπόν τίποτε καχόν δι' αυτήν εξ ευ-

γνωμοσύνης τουλάχιστον, και ας επανέλθωμεν εις την σφήκα.

Η σφήκα, όπως και η μέλισσα ζή κατά σμήνη, κατοικεί δε ευρυχώρους φωλιάς, αι όποια, όταν πρόκειται περί μελισσών λέγονται κυψέλαι. Όπως αι εξαδέλφαι των, επίσης αι σφήκες έχουν κέντρον, του όποιου χρήσιν κάμνου με πολλήν ευχαρίστησιν, και δια του όποιου προξενούν κεντήματα περισσώτερον επικίνδυνα από τα των μελισσών. Εν τούτοις αυτοι δεν έχουν μέλι να υπερασπίσων, και επομένως η επιθεσις των δεν δικαιολογείται.

— Αλλά το χαρτί; θα μ' ερωτήσετε, δεν μας είπατε ακόμη πως είνε οι πρώτοι χαρτοποιοί του κόσμου!

κες δεν είνε τόσον επιδέξιαι εργάτιδες όσον αι συγγενείς των αι μέλισσαι, και δεν δύνανται να κατασκευάζωσι το ωραιόν εκεινο πράγμα το όποιον λέγεται μέλιζωσ δια τουτο τας αποστρεφόμεθα δλοι. Αι σφήκες προσέτι είνε και κακαί και λαιμαργοι. Όπωρικα, ζαχαρωτά γλυκύσματα, ό,τι εύρωσιν ορμώσιν επ' αυτού, και δεν επιτρέπουν εις κανένα να πλησιάση, πληγώνουν δε τους τολμώντας τοιοούτον τι.

Και της μελισσης ο χαρακτήρ δεν είνε καλός. Και αυτή είνε θυμώδης, υπερασπίζει δε

— Ἴδου πῶς αἱ φύλακι τῶν σφηκῶν περιβάλλονται με καλύμματα, τὰ ὅποια θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶνε καμωμένα ἀπὸ ἀλλεπάλληλα χάρτινα χωνιά ὅμοια τῶν ὁποίων ἔχουν οἱ παντοπῶλοι. Τὸ χαρτί τοῦτο κατασκευάζεται ὑπὸ τῶν σφηκῶν, ἀπὸ μικρὰ τεμάχια παλαιοῦ ξύλου τὰ ὅποια μεταβάλλουσιν αὐταὶ εἰς εἶδος ζύμης.

Εἰς τὴν φύλακιν ταύτην ἀφίουν πρὸς τὰ κάτω μίαν ὀπήν, ἣ ὁποία χρησιμεύει ὡς εἰ-

σοδός. Σὰς βεβαίῳ ὅτι ἂν ἰδῆτε φύλακιν σφηκός, θὰ ἐκπλαγῆτε καὶ θὰ νομίσετε ὅτι εἶνε χωνίον ἀπὸ στουπόχαρτον. Μὲ τὴν αὐτὴν ζύμην κατασκευάζουσιν καὶ τὰ μικρὰ κελιά τῆς κατοικίας των· ἐπειτα δὲ κρεμῶσι τὸ ὅλον ἀπὸ ἓνα στύλον ἢ ἀπὸ ἓνα δένδρον.

Δὲν εἶχα δίκαιον νὰ σας λέγω ὅτι αἱ σφήκες εἶνε οἱ ἀρχαιότεροι χαρτοποιοὶ τοῦ κόσμου;

ΦΙΛΟΖΟΥΣ

ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ὁ Κωστάκης καὶ ἡ Εὐτέρπη εἶνε ἀδελφικ. Ὁ Κωστάκης ἀγαπᾷ τὴν Εὐτέρπη καὶ ἡ Εὐτέρπη τὸν Κωστάκην, ἀλλ' ὄχι μόνον μετὰ τὰ λόγια ἀλλὰ μετὰ τὰ πράγματα, ὅπως θὰ ἰδῆτε.

Ὅταν πρόκειται ἡ μητέρα νὰ τοὺς δώσῃ ὀπωρικὰ ἢ γλύκισμα δὲν ξεχωρίζει τὸ μερίδιον τοῦ καθενός· διότι καὶ ὁ Κωστάκης καὶ ἡ Εὐτέρπη τρώγουν μόνον τὸ μερίδιόν των καὶ δὲν πειράζουσιν τὸ ἄλλο.

Ἄν τοὺς δώσῃ ζαχαρωτά, ἀντὶ νὰ τα μετρήσῃ ἐν πρὸς ἐν διὰ νὰ ἰδῆ πόσα ἔρχονται εἰς τὸν καθένα ἢ νὰ τα βάλῃ εἰς δύο πινάκια τοῦ αὐτοῦ μεγέθους, τὰ βάζει εἰς τὸ ἴδιον πινάκιον. Καὶ τὰ καλὰ τ' ἀδελφάκια ποτέ, ποτέ δὲν μαλόνουν.

Καὶ νὰ ἰδῆτε τί εὐτυχῆ ποὺ εἶνε! ποτέ δὲν θὰ τα ἰδῆτε μετὰ κατεβασμένα μούτρα, νὰ γρυνιάζουν, νὰ πιάνωνται, νὰ μαλώνουν καὶ ἴσως κάποτε καὶ νὰ δέρνωνται.

Ὡ, ὄχι! αὐτὰ ἔχουν πάντα τὸ χαμογέλιο εἰς τὰ χεῖλη, τὴν χαρὰν εἰς τὸ πρόσωπόν των καὶ τὰ μάτια των, ὅταν παίζουν, λαμποκοποῦν ἀπὸ εὐχαρίστησιν.

Ἡ μεγαλειτέρα των ἐπιθυμία εἶνε νὰ εὐρίσκωνται πάντα μαζί, νὰ παίζουν μαζί, νὰ διασκεδάζουσιν μαζί. Τί καλὰ ἀδελφάκια!

Ὅλαι αἱ μητέρες θὰ ἤθελαν νὰ ἔχουν τέτοια χαριτωμένα παιδιά.

Η ΓΕΝΝΑΙΑ ΧΩΡΙΚΗ

Ἴσως νομίζετε, φίλοι μου, ὅτι ἡ ἀνδρεία καὶ ἡ γενναϊότης ἀνήκουν ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς ἀνδρας. Καὶ ὅμως ὑπάρχουν γυναῖκες, αἵτινες ἀμιλλῶνται ὡς πρὸς αὐτὰς μετὰ τοὺς ἀνδρας. Ποῖος δὲν γνωρίζει τὰς Σουλιώτισας, ποῖος λησμονεῖ τὸ ὄνομα τῆς Μπουμπουλίνας;

Ἡ χάρις ἡ ὁποία εἶνε τὸ ἰδιαιτέρον χαρακτηριστικὸν τῆς γυναίκος δὲν ἀποκλείει, ὡς βλέπετε, τὴν γενναϊότητα. Διότι αὕτη δὲν συνίσταται μόνον εἰς τὴν σωματικὴν δύναμιν, ἀλλὰ πρὸ πάντων εἰς τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς. Αὕτη

δὲ δὲν λείπει ἀπὸ τὰς γυναῖκας. Διὰ νὰ σας ἀποδείξω τοῦτο θὰ σας ἀναφέρω τὸν ἠρωϊσμὸν μιᾶς κόρης, ὅστις εἶνε καθολοκληρικὸν ἀγνωστός.

Τὸ συμβάν τὸ ὁποῖον θὰ σας διηγηθῶ συνέβη περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος ἐν Θεσσαλίᾳ. Εἶχε πέση ἀφθονος χιών ὅτε δὲ ἦλθεν ὁ καιρὸς τῆς τήξεως ὁ Πηγνεῖος ὑπερεξεχείλισε, κατεπλημμύρισε τὴν Θεσσαλικὴν πεδινὰ, παρίσσυρε δένδρα, κατέστρεφεν ἀγρούς, ἐκρήμνισεν οἰκίας.

Ἐν μικρὸν χωρίον ἐκεῖτο εἰς τὴν ὄχθην τοῦ

Πηγνεῖου, εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν θέσιν ὅπου μικρὸν παραποτάμιον εἰσέβαλλεν εἰς αὐτόν. Οἱ κάτοικοι εἶχον κατασκευάσῃ ἰσχυρὸν πρόχωμα διὰ κορμῶν δένδρων, τὸ ὁποῖον ἐπροφύλαττε τὸ χωρίον ἀπὸ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ. Ἀλλ' εἰς τὴν πλήμμυραν ἐκείνην τὰ μαινόμενα καὶ ἀγρία κύματα τοῦ Πηγνεῖου εἰς τὰ ὁποῖα προσετέθησαν καὶ τοῦ μικροῦ παραποταμίου, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸ τῶρα ἔγινε φοβερὸν καὶ ἀπειλητικόν, συνέτριψαν καὶ διεσχόρπισαν τὸ πρόχωμα καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν ἀκατάσχετον καὶ τρομαρὸν ὄρομον των. Οἱ κορμοὶ τῶν δένδρων μετὰ ὄρομον κυλιόμενοι ἠπείλουν νὰ καταστρέψουν τὸ χωρίον κατὰ τὴν διάβασιν των. Οἱ χωρικοὶ πρὸ τοῦ προφανοῦς κινδύνου ἐγκατέλειψαν περιδεῖς τὰς οἰκίας των τὰς ὁποίας ἐμελλον νὰ κατασυντριφῶν οἱ φοβεροὶ ὄγκοι.

Μόνον μία ὄρφανὴ ἐτόλμησε ν' ἀντιμετωπῆσῃ τὸν κίνδυνον καὶ διὰ νὰ σώσῃ τὸ χωρίον τῆς ἀπὸ τὸν παντελῆ ὄλεθρον, ἀψηφούσα τὸν θάνατον, τὸν ὁποῖον δὲν ἐφοβεῖτο διόλου, ὤρμησε πρὸς τὸ πρόχωμα τὸ ὁποῖον εἶχε διασπασθῆ.

Μὲ ἐν δυνατὸν κοντὰρι διεχώρισεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τοὺς κορμούς, καὶ οὕτω τοὺς ἠμπόδισε νὰ καταβοῦν ὡς συμπαγῆς ὄγκος καὶ ἐκτελέσσουν τὸ καταστρεπτικὸν των ἔργον.

Τὸ ὕδωρ ἀπαντῶν τῶρα ὀλιγωτέρων ἀντίστασιν ἐξηκολούθησε τὸν ὄρομον του, καὶ καταπλημμύρησε μὲν τοὺς ἀγρούς, ἀλλὰ δὲν ἐπείραζε τὰς οἰκίας τοῦ χωρίου, τὸ ὁποῖον μετὰ τὴν γενναϊότητα ὑπερήσπισεν ἡ γενναία κόρη κατὰ τῶν ἀγρίων τοῦ ποταμοῦ κυμάτων.

Φαντασθῆτε τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν κατοίκων! Εἰς τὴν γενναϊόδωρον ὄρομὴν τῆς καρδίας των ὑπακούσαντες συνεισέφερον ὅλοι τὸ κατὰ δύναμιν καὶ ἐπροίκισαν τὴν ὄρφανήν.

Τὸ ὄνομα τῆς γενναίας κόρης ἔπρεπε βεβαίως νὰ γίνῃ γνωστὸν καὶ νὰ διαδοθῆ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν. Καὶ ὅμως οὐδεὶς ἤξεύρει τὸ ἴδιόν της. Πόσοι ἀνθρώποι ἀληθῶς ὠφέλιμοι μένουσιν ἀγνωστοί, ἐν ᾧ ἄλλοι ὀλιγώτερον ἀξιοφήμις καὶ δόξης εἶνε γνωστοὶ εἰς ὅλους! Αὐτὰ ἔχει πολλάκις ὁ κόσμος.

Μέχρι πρὸ τινων ἐτῶν ἐζῆ γραῖα τις ἐν Θεσσαλίᾳ, ἡ ὁποία ὡς παραμῦθι διηγεῖτο εἰς τὰ ἐγγόνια τῆς ἐν ἐπεισόδιον τῆς νεότητός της, πῶς μετὰ τὸ κοντὰρι ἐσχόρπισε τὸν ὄγκον τῶν κορμῶν, οἱ ὁποῖοι ἠπείλουν νὰ καταστρέψουν τὸ χωρίον της.

Ἡ γραῖα αὕτη, ἡ ἄλλοτε ὄρφανὴ κόρη, κοιμάται τῶρα τὸν αἰώνιον ὕπνον, ἀμφιβάλλω δὲ ἂν ἐπὶ τοῦ τάφου της ὑπάρχῃ καὶ ἀπλοῦς σταυρός.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Ε Α Ρ

Πραστὴν χλόην στρώνει
Τοὺς λόφους, τὰ βουνά,
Μακρὰν ἡμῶν ὁ γέρον
Χειμῶν ἀναχωρεῖ.
Ἀκούσατε πῶς ψάλλουν
Τὴ εὐθυμὰ πτινά.
Ἀνοιξατε τὰς θύρας,
Τὸ ἔαρ προχωρεῖ.

Τὸ ἔαρ ἀνεφάνη!
Ἡ λάλος χελιδὼν
Τὴν φύλακιν της πάλιν
Εὐρύκεν ἐν χαρᾷ.
Τὸ νύκτιόν της ἔσμα
Τονίζ' ἡ ἀπδῶν.
Πετώσα πεταλούδα
Ἀπλόνει τὰ πτερά.

Τὸ ἔαρ ἀνεφάνη.
Ἡ φύσις μειδιᾷ.
Ἀνθέων ἀφθονίαν
Ἀνέδειξεν ἡ γῆ.
Καλλιψύλλος τὸν κῆπον
Στολίζει πρασιά.
Προβαίνει τὴν πρωτὴν
Ἀνεφέλος αὐγή.

Ἡ ἔαρ ἀνθοφόρον,
Ἡ ἔαρ χλοερὸν,
Ἡ ἐλευσίς σου πόσον
Μὰς εἶνε θελκτικὴ!
Εὐ φέρεις καὶ χαρίζεις
Τὸν εὐμορφον καιρὸν,
Κ' ἡμεῖς ἀγάπης ἔσμα
Σοὶ ψάλλομεν γλυκῆ.

† Α. Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΕΝΟΣ

ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ ΚΥΝΟΣ

Πολλά παραδείγματα αναφέρονται της ευφύιας των κυνών. Ίδου και έν άλλο, τὸ ὁποῖον ἀνεγνωμεν ἰσχυρῶς εἰς γερμανικὸν περιοδικόν.

Πρὸ τιμῶν ἐτῶν τὰς ὁδοὺς τῆς πρωτευούσης τῆς Γερμανίας διήρχετο γέρον τις τυφλός, αὐτοσχέδιος μουσικός, ὠδηγούμενος ἀπὸ ἑνα κύνα καὶ κρατῶν μουσικὸν ὄργανον, εἶδος ἀρμονίου, μὲ τὸ ὁποῖον ἐπαίξε διαφόρους δημοτικὸς σκοπούς.

Ὁ κύων ὠδήγει τὸν τυφλὸν γέροντα ἀσφαλῶς εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς ἀπεράντου πόλεως· διὰ τῆς φιλανθρωπίας δὲ τῶν διαβατῶν, οἱ ὅποιοι ἔρριπτον πεντάλεπτα ἢ δεκάλεπτα εἰς τὸν δίσκον του, ὁ πλάνης μουσικός καὶ ὁ πιστός του σύντροφος κατῶρθονον νὰ ζοῦν ὑποφερτά.

Νύκτα τινα ὁ γέρον κούρασθεις ἀπὸ τοὺς δρόμους τῆς ἡμέρας ἐσταμάτησεν εἰς ἀπόκεντρον ὁρομίσκον, ἐκάθησεν εἰς μίαν γωνίαν καὶ ἀπεκοιμήθη, καὶ ὁ σύντροφός του δέ, ὅστις ἦτο κούρασμένος, τὸν ἐμιμήθη, ἐπειδὴ δὲ τὴν ὥραν ἐκείνην ἡ ἡσυχία καὶ ἡ σιωπὴ εἶχε διαδεχθῆ τὴν ταραχὴν καὶ τὸν θόρυβον τῆς πόλεως, οὐδεὶς δὲ ἐτάραττε τὸν ὕπνον των, ἀπεκοιμήθησαν καὶ οἱ δύο βαθύως ἀρετὴν ὥραν.

Ἄλλ' ὅτε ἐξύπνησαν ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς τοῦ δυστυχῶς γέροντος! Τὸ μουσικὸν ὄργανον εἶχε γίνῃ ἀφαντον, ἀφαντον τὸ μάνον μέσον τῆς ὑπάρξεώς των. Τί νὰ κάμουν; τί νὰ γίνουν;

Ἡ λύπη τοῦ τάλαιπώρου τυφλοῦ δὲν περιγράφεται· εὐτυχῶς ἦτο γνωστός εἰς τινὰς κατοικίας τῆς πόλεως· ἡ κατάστασις του ἐκίνησεν εἰς οἶκτον ἔρκετάς καρδίας· μολοντί δὲ δὲν ἠκούοντο πλέον οἱ μελαγχολικοὶ τόνοι τοῦ ὄργανου του, ὅχι ὀλίγοι ἔθετον κάτι εἰς τὴν χεῖρα τοῦ γέροντος.

Οἱ δύο φίλοι δὲν ἠσθάνθησαν πάρα πολὺ τὴν ἔλλειψιν τοῦ ὄργανου· ἐν τούτοις μὲ πόθον τὸ ἐσυλλογίζοντο πολλάκις ὅπως συλλογίζεται κανεὶς παλαιὸν φίλον, ὁ ὅποιος τὸν ἐβοήθησεν εἰς τὰς ἡμέρας τῆς δυστυχίας του.

Παρῆλθον ἑβδομάδες τινές, καὶ ἡ λύπη τοῦ γέροντος ἤρχισε νὰ κατευναζέται· ἀλλ' ἡμέραν

τινα ἠκούσθη μακρόθεν ἦχος ἀρμονίου. Ὁ γέρον δὲν ἔδωκε προσοχὴν· εἶνε τόσοι οἱ πλάνητες μουσικοὶ, οἱ ὅποιοι περιφέρονται μὲ τὸ ὄργανόν των εἰς τοὺς δρόμους!

Ἄλλ' ἂν ὁ γέρον τυφλός ἐμεινεν ἀδιάφορος δὲν συνέβη ἄλλως τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὸν ὠδηγόν του εἰς τοὺς πρώτους ἦχους τοῦ μουσικοῦ ὄργανου ρίγος διέδραμε τὸ σῶμα τοῦ κυνός· ἤρχισε νὰ σείη τὴν οὐρὰν του, αἱ ἀκατάπαυστοι ὕλακαὶ του ἀπεδείκνυν ὅτι κάτι ἐκτακτὸν ἠσθάνετο τὸ ἐξυπνον ζῶον.

Διὰ μιᾶς, ὡς νὰ ἔλαβεν ἐξαφνα μίαν ἀπόφασιν, ἔσυρε μὲ ὀρμὴν τὸν κύριόν του πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἠκούετο τὸ ὄργανον· ἐφ' ὅσον δὲ ἐπλησίαζεν ἡ ἀναπνοὴ του ἐγένετο μᾶλλον θορυβώδης καὶ αἱ ὕλακαὶ του ἀγριώτεραι.

Τέλος φθάνει μετὰ τοῦ γέροντος τυφλοῦ πλησίον τοῦ παίζοντος τὸ ὄργανον. Ὡ! τὸ νοήμον ζῶον δὲν εἶχεν ἀπατηθῆ! Ἐκεῖνο ἦτο τὸ ἀγαπητὸν ὄργανον τοῦ κυρίου του, τὸ ὄργανον τὸ ὁποῖον ἐκλάπη ὅταν ἐκοιμῶντο καὶ τὸ ὁποῖον τὸσακις εἶχε συλλογισθῆ.

Τί εἶχε συμβῆ;

Ἡ ὁμοίότης τῶν ἡχῶν τοῦ ὄργανου ἐκείνου πρὸς τοὺς ἦχους τοὺς ὁποίους ἠκουε τόσοσ συχνά ἐπροξένησαν ἐντύπωσιν εἰς τὸ εὐφύες ζῶον· ἠθέλησε νὰ διευκρινήσῃ τὸ πρᾶγμα, νὰ διαλύσῃ τὴν ἀμφιβολίαν του. Τὸ ὀρμημέντον του τὸ ὠδήγησεν ἀσφαλῶς.

Ἐν ἀκαρεῖ, μὲ ἀκατάσχετον ὀρμὴν, ἐχύθη ἐπὶ τοῦ κλέπτου, ἤρπασεν αὐτὸν ἀπὸ τὸν λαίμῃν, καὶ διὰ χαρωπῶν ὕλακῶν εἰδοποίησε συγχρόνως τὸν κύριόν του ὅτι τὸ ἀγαπητόν, τὸ περιπόθητον ὄργανον εὐρέθη.

Οἱ θεαταὶ τῆς παραδόξου ἐκείνης σκηνῆς ἐμειναν ἐκπληκτικοὶ ἐκ τοῦ ἀπροσδοκῆτου συμβάντος. Προσῆλθε καὶ ἡ ἀστυνομία ἠτις ὑποπέυσασα ὅτι κάτι μυστήριον ἐκρύπτετο ἠρεύνησε τὴν ὑπόθεσιν· τὸν κλέπτην ἐφυλάκισεν ἀμέσως· εἰς δὲ τὸν εὐτυχῆ γέροντα ἀπέδωκε τὸ ὄργανον, ὅστις κλαίων ἐκ χαρᾶς ἐνηγκαλιζέτο πότε τὸν κύνα πότε τὸ ὄργανον, τοὺς δύο ἀγαπητούς συντρόφους τῶν τυφλῶν γηρατειῶν του.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

Τὴν 2αν Ὀκτωβρίου βαρυπενθῆς ὠδήγει εἰς τὴν τελευταίαν κατοικίαν του τὸν Ἀλέξανδρον Κατακουζηνὸν πολυπληθῆς συνοδείᾳ, ἐν τῇ ὁποίᾳ πολυάριθμοι ἦσαν οἱ μαθηταὶ καὶ θαύμασται αὐτοῦ.

Περὶ τοῦ διαπρεποῦς ἀνδρός, ὅστις ὑπῆρξεν ὁ ἰδρυτὴς ἐπειτα δὲ καὶ διευθυντὴς τοῦ Ὁδείου, περὶ τοῦ καλλιτέχνου εἰς τὸν ὁποῖον γενεαὶ δλόκληροὶ ὀφείλουσι τὴν μουσικὴν αὐτῶν μόρφωσιν καὶ τὴν πρὸς τὴν τέχνην ἐνθουσιώδη ἀγάπην των, περὶ τοῦ μελοποιοῦ ὅστις πλὴν πολυαριθμῶν ἄλλων ἔργων, μεγάλων καὶ μικρῶν, συνέθεσε καὶ δύο μελοδράματα τὴν «Ἀρετὴν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ τὸν Ἀντώνιον Φοσκαρίναν» ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον παρεστάθη πλειστάκις μετ' ἐπιτυχίας ἐν τῷ ἐν Ὁδησσῷ θεάτρῳ τῷ 1861, περὶ τοῦ σοφοῦ μουσικοδιδασκάλου ὅστις συνέγραψε τὴν ἀπαράμιλλον του Ἀρμονικὴν, ἠτις ἐκδομένη θέλει φωτισθῆ γενεὰς ἐπὶ γενεῶν, περὶ τοῦ χαριστάτου συγγραφέως ὅστις ἐκόσμηε τὰς σελίδας περιοδικῶν ἡμερολογίων καὶ ἀπὸ τοῦ 1849—ὅτε ἦτο δεκαεννέα ἐτῶν μόνον—μέχρι τοῦ 1889 ἐδημοσίευσε δεκαεπτὰ ἑμμετρα ἔργα, περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου Κατακουζηνοῦ ἐν τῷ συνόλῳ τῆς δράσεως αὐτοῦ δὲν θέλομεν πραγματευθῆ ἰδιαιτέρως ἐν τῇ Διαπλάσει. Ἐνταῦθα θέλομεν βιογραφῆσαι διὰ βραχείων τὸν ἐπιφανῆ ἀνδρα ἐν

διατρίβοντες ἰδίως εἰς τὰς πρὸς τὴν Διαπλάσιν ἢ τὸν κύκλον τῆς ἐνεργείας τῆς σχέσεως αὐτοῦ.

Ὁ Ἀλέξανδρος Κατακουζηνός ἐγεννήθη τὸν Μάρτιον τοῦ 1824 ἐν Τεργέστῃ, ὅπου οἱ γονεῖς αὐτοῦ κατέφυγον ἐκ Σμύρνης κατὰ τοὺς δυσκόλους ἐκείνους χρόνους. Ἐξ ἐπισήμου οἰκογενείας καταγόμενος εἶχε πρὸς μητρὸς πάππον τὸν περιώνυμον διδάσκαλον τοῦ γένους Κωνσταντῖνον Κούμαν, ὅστις ἐδίδαξεν εἰς τὸν μικρὸν ἑγγονόν του τὰ γράμματα καὶ γραμματικὴν δι' αὐτὸν καὶ τὰ λοιπὰ ἐγγονία του συνέγραψεν.

Ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε φυσικὴν καὶ ἀκατάσχετον κλίσιν εἰς τὴν μουσικὴν, ἐν μικρᾷ δὲ ἡλικίᾳ ἐπαίξεν ἤδη ἐξαιρετὸν κλειδοκύμβαλον. Μετὰ τινῶν ἐτῶν διαμονῆν ἐν Ἀθήναις, ὅπου μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του ἐγκατεστάθη ἡ μήτηρ του μετὰ

τῶν τέκνων τῆς, δεκαεπταετῆς ἀνεχώρησεν εἰς Βιέννην πρὸς τελειοποίησιν του εἰς τὴν μουσικὴν. Ἐκεῖ μετὰ τοῦ Γερμανοῦ καθηγητοῦ τῆς Μουσικῆς Ραϊχάντλεχερ ἐτετραφώνησε τὸ πρῶτον τὴν ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν, εἰσαγωγῶν αὐτὴν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, τοῦ ὁποίου τὸν χορὸν διετύθωνεν ἐπὶ δεκαεπτὰ ἢ μήτηρ του μετὰ

τῶν τέκνων τῆς, δεκαεπταετῆς ἀνεχώρησεν εἰς Βιέννην πρὸς τελειοποίησιν του εἰς τὴν μουσικὴν. Ἐκεῖ μετὰ τοῦ Γερμανοῦ καθηγητοῦ τῆς Μουσικῆς Ραϊχάντλεχερ ἐτετραφώνησε τὸ πρῶτον τὴν ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν, εἰσαγωγῶν αὐτὴν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, τοῦ ὁποίου τὸν χορὸν διετύθωνεν ἐπὶ δεκαεπτὰ ἢ μήτηρ του μετὰ

Μετὰ ταῦτα μετέβη εἰς Ὁδησσόν, τῇ προσκλήσει τῶν αὐτοῦ ὁμογενῶν, καὶ εἰσήγαγε καὶ ἐκεῖ τὴν μουσικὴν του εἰς τὸν ναὸν τῆς

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ (1824—1892)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αι λύσεις τῶν κάτωθι πνευματικῶν ἀσκήσεων εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1893]

185. Στοιχεῖόγραφος.
 Ὀλίγοι μ' ἔχουν σὰν μιλοῦν, ἀλλὰ πολλοὶ σὰν γράφουν
 Μοῦ κόβουν τὸ κεφάλι...
 Ἀλλὰ με μὲνα πάλιν
 Συνεννοοῦνται μιά χαρά καὶ δὲν μιλοῦν, δὲν γράφουν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σαρμεντιδῶ.

186. Στοιχεῖόγραφος.
 Δῶτε νῖ καὶ βάλτε λά
 καὶ χωρὶς πολλὰ πολλὰ
 Ἀπὸ ἄρχοντα ἀρχαῖον
 Θά με ἴδῃ· εἰς τὸ Διγαῖον.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Περρηθίου Δασκάλου.

187. Στοιχεῖόγραφος.
 Ἐπὶ τῶν πάσαι χρόνων
 εἰς τὴν χορτίαν τῶν θεῶν κ' ἐγὼ κατεῖχον θρόνον.
 Ἄν ἐκ τοῦ ὅλου κεφαλὴν καὶ τράχηλον χωρίσης
 Τὸν ἕνα τῶν γονέων σου εἰς τὸ μέσον θάπαντήσης.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρρομήτου Βαζάνου.

188. Πρόβλημα.
 Δεκατέσσαρα νομίσματα εἰς δύο, μιᾷς, καὶ ἡμισίας
 δραχμῆς ἀποτελοῦσι τὸ ποσὸν δέκα τεσσαρῶν δραχμῶν.
 Πόσα εἶνε ἕξ ἐκάστου νομίσματος;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Βαζάνου.

189-191. Κεχρομμένα ὀνόματα δένδρων.
 1. Ἐλελεῦ ἰ κυνηγὸς φωνεῖ βταν θήραμα βλέπῃ.
 2. Μὴ Δέανδρον εἴπῃς, ἀλλ' Ἡρώ.
 3. Ἡμεῖς οἰκίαν ἰδικήν μας δὲν ἔχομεν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑ. Βουλγαρίτῃ Ἑλλητισμοῦ.

192-196. Μαγεῖκὸν γράμμα.
 Διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς δύο γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξεων
 διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν
 ἄλλαι τόσαι λέξεις.
 Χρόνος, ἀλική, ἱέος, βράχος, κλίμη.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φιλοκέρειδος Κόδρου.

197. Πατίγνιον.
 Διὰ τῶν κατωτέρω δώδεκα συλλαβῶν σχηματίσων ρητὸν.

μ	κ	λ	θ
π	λ	κ	τ
κ	η	ε	ι
α	η	ε	ι
κ	α	λ	ο
α	η	ε	ι

198. Ἐπανόρθωσις στίχων.
 Ὁ ἥλιος γόστῃ, διαλυεῖται ἡ κάχη, ἡ αὐγὴ γελαεὶ σὰν
 τὴ νιότη, τ' ἀέρι, εἰς τὴ φύλλ' ἄν περιάη, ἀγροικεῖται
 σὰν κουλίου ἱεσυράβει.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑ. Βουλγαρίτῃ Ἑλλητισμοῦ.

199. Μισοστιχίς.
 Τὰ μεσατὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων, ἀποτε-
 λουσι τὸ ὄνομα ἑνὸς τῶν τριάκοντα τυράννων.
 1, Τετράπων. 2, Πενήν. 3, Ἄστρον. 4, Ἐνδυμα.
 5, Κωμῶπολις ἑλληνική. 6, Πόλις ἑλληνική. 7, Κακόν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τίτου τοῦ Μαύρου.

200. Ἀκροστιχίς.
 Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀπο-
 τελουσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου φιλοσόφου.
 (1, Ὀραία πόλις. 2, Ζῶον. 3, Θεός. 4, Μία τῶν Κυ-
 κλάδων. 5, Μία τῶν κίνε. Ἡκεῖρον. 6, Βασιλεὺς τῆς
 Βαβυλώνας.)
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τίτου τοῦ Μαύρου.

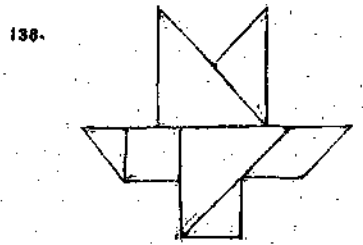
201. Ἀκροστιχίς.
 Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτε-
 σι τὸ ὄνομα τῆς θυγατρὸς ὀνομαστῆ ἀλλ' ἀτυχοῦς ἀνα-
 κτος.
 (1, Θεός. 2, Δεινὴ ἀσθένεια. 3, Ἡρώ. 4, Ἀρχαῖος
 βασιλεὺς πλουσιώτατος. 5, Νομὸς τῆς Ἑλλάδος. 6, Μέ-
 ρα τοῦ φυτοῦ. 7, Μία τῶν Ἑρινύων.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀδριάνου Σερρατιώτου.

202. Φωνηεντόλεπον.
 Χ—γνν—στρ(σ)—θρλ—κν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τίτου τοῦ Μαύρου.

203. Ἑλλητισμόφωνον.
 Ἡ—εἰ—οο—σα.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μαύρου Κόκου.

ΛΥΣΕΙΣ

αὐτὸν τὸν συλλαβὴν τῆς 31 Ὀκτωβρίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.
 125. Κωφός (Κῶς, Φῶς).—126. Νάρκισσος, Κισσός.—
 127. Βέλος, Ἐλος.—128. Τὸ Καρπούζι.—129. Ὁ ἴ-
 κλας.—130. Ἡ ἀναποή.—131-135. Γνωσμένης τῆς ἀν-
 ταλλαγῆς διὰ τοῦ γράμματος κ σχηματίζονται αἱ λέξεις:
 Κρέων, δοκός, κάρφος, ἄκρα, ἄκρος.—

—137. Ὁ πρῶτος πρέπει νὰ λάβῃ δρ. 700, ὁ δεύτερος
 900 καὶ ὁ τρίτος 1200.—
 138. Μετ' ὀλίγους ἔτι χρόνους τὰ πτωχὰ αὐτὰ παιδιά
 εἰς τὴν δολιχὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς θάποδῶσιν,
 Ἀλλὰ θέλει ἀμειλίχως ἀφανίσ' ἡ δυστυχία
 Ἀλλὰ θέλει χρυσὴ μοῖρα καὶ νεότης στεφανώσῃ.
 —139-141. Α' Ἄϊνος.—Β' Θεσσαλονίκη.—Γ' Λυών.
 142. Διὰ τοῦτο ἔχομεν δύο ὅσα καὶ ἐν στήμα ἵνα ἀκούω-
 μεν πολλὰ λέγωμεν δὲ ὀλιγα.—143. Ἐκδικεῖται τις ἐπω-
 φελῶς τὸν ἐχθρὸν τοῦ ἐάν λυτῇ αὐτὸν διὰ τῆς ἥθικῆς τοῦ
 τελειοποιήσεως.—144. ΠΟΛΥΜΝΙΑ (1, ΠελοΠόνσος. 2,
 Ἡμίονος. 3, Σόλων. 4, ΜΥς. 5, Κίμων. 6, Κρασίον.
 7, Ἡλῖος. 8, Γλαύς).—145. ΑΔΗΚΤΟ (Ἀλκυών. 2,
 Λακκόων. 3, Ἡλῖος. 4, Κίμωνος. 5, Τάρας. 6, Ὀκτα-
 νία).—146. Γρίφος εἶμαι, λύσειν περιμένω.

Οἱ ἀλλοσποντες κατοικίαν συνδρομητικὰ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των δευ-
 θυσιον συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.
 Παράπαν εἰς τὴν μὴ λήξεως φύλλον γίνονται μετὰ περιλήσει ἑνὸς μηνὸς ἐπὶ τοῦ ἐκδοτέως των εἰς τὴν ἀκαρτέστα.

«ΠΕ ΜΟΥ, ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ, ΠΟΤΕ ΘΑ ΒΑΘΗΣ ΝΑ ΚΑΤΟΙΚΗΣΗΣ ΜΑΖΙ ΜΑΣ;» (Σελ. 181)

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΟΡΔΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ FRANCES HODGSON BURNETT]
 [Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελίδα 145]

Μετὰ πάντα λεπτὰ δὲ ἦσαν ἔτοιμα καὶ ὁ μι-
 κρὸς διευθύνετο πρὸς τὸ μαγαζεῖον τοῦ ἐδω-
 διμοπώλου, ἀφίγων τὸν κελάτην τοῦ ἀνευ ἐξηγή-
 σεων καὶ κατάπληκτον διὰ τὴν ἐσπευσμένη ταύτην
 φυγὴν. Ἀλλὰ καὶ ὁ κ. Κωψ δὲν ἐπίστευεν εἰς τοὺς
 ὀφθαλμοὺς του, ὅταν εἶδεν εἰς τοιαύτην ὄραν ἐρχόμε-
 νον πρὸς αὐτὸν τὸν Δίκ. Πρωτὶ ὄρα, με τὸση δουλειά,
 καὶ ὁ μικρὸς νὰ τὴν ἀφίγη καὶ νὰ φεύγη, πῶς ἐγι-
 νετο αὐτό! Ὁ ἐδωδιμοπώλης περιέμενον ἐξηγήσει
 ἀλλ' ὁ Δίκ εἶχε τρέξη με τὸση ταχύτητα, ὥστε
 τοῦ ἐκόπη ἡ φωνὴ καὶ τὸ μόνον ποῦ ἠμπόρεσε νὰ
 κάμῃ, ἦτο νὰ ρίψῃ τὴν ἐφημερίδα ἐπὶ τοῦ γραφείου
 καὶ νὰ κάμῃ νεύρα εἰς τὸν κ. Κωψ νὰ τὴν παρα-
 τήρῃ.
 «Τί τρέχει;» εἶπεν ὁ ἐδωδιμοπώλης. «Ἄ!!
 εἶνε ἡ λαίδη Φωλεροᾶ, ἡ μητὴρ τοῦ ἐπιδέξου λῶρ-
 δου Φωλεροᾶ. Ἡ μητὴρ τοῦ ἄλλου, γιατί δὲν εἶνε,
 βέβαια ἡ μητὴρ τοῦ Κέδρικ. Ἡ κ. Ἐρρολ δὲν
 ὠμοίαζε διόλου με αὐτὴ τὴ γυναῖκα, ἡ ὁποία

εἶνε ἴσως ἐμμορφη, ἀλλὰ πολὺ πρότυχη.
 —Βεβαίωτατα δὲν εἶνε ἡ μητὴρ τοῦ Κέδρικ
 εἶπε τότε ὁ Δίκ, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ συνέρχεται
 κάπως καὶ νὰναλαμβάνῃ τὴν χρῆσιν τοῦ λόγου.
 «Βεβαίωτατα δὲν εἶνε ἐκεῖνη. Ἴδᾶτε τὴν καλὰ,
 κύριε Κωψ. Αὐτὴ λαίδη! ἄς νὰ μὴ! Αὐτὴ σύζυ-
 γος λῶρδου! χά, χά, χά. Τότε ὁ ἀδελφός μου
 Μπέν πρέπει νὰ εἶνε λῶρδος· γιατί δὲν εἶνε μὲρα
 τώρα ποῦ σας μιλοῦ, ἂν αὐτὴ ἡ εἰκόνα δὲν εἶνε τῆς
 Μίννας, τῆς Μίννας καλῆ, τῆς γυναίκας τοῦ Μπέν,
 δηλαδή τῆς νόμφης μου!»
 Ὁ κ. Κωψ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἔδρας του.
 «Ἄδύνατον!» εἶπε.
 Ἐξήγαγεν ἕκ τοῦ θυλακίου του τὸ μανδύλιον με
 τὰ τετράγωνα, καθὼς ἐσυνείθιζεν ὁσάκις ἦτο συγκε-
 κλημένος, καὶ ἤρχισε νὰ σπογγίξῃ τὴν κρο-
 νίον του. Μετὰ τὸ τρίψιμον αὐτὸ ἐφαίνετο ὅτι ἀπέ-
 κτα τὴν ψυχραιμίαν του.
 «Δὲν σοῦ τα ἔλεγα πῶς εἶνε κατεργαρίες;» ἀνέ-
 ΕΤΟΣ 14^{ον}. — ΤΡΥΧΟΣ 24^{ον}

όταν η τύχη τον ανέδειξε κληρονόμον ενός κόμητος.
 "Ήτο εύνητον τῷ ὄντι. "Ἦρκει ὅτι τὸ παιδίον εἶχε ζήση πλησίον καρδίας ἀγαπώσης καὶ ἀφωσιωμένης, ὅτι τῷ ἐνεπνεύσθησαν ἰδέαι ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως καὶ ὅτι ἐδιδάχθη νὰ λησμονῇ τὸν ἑαυτὸν τοῦ χάριν τῶν ἄλλων. "Ἦξευρε νὰ ἐλκύη τὴν ἀγάπην, διότι ἤγάπα καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος· δὲν τον διέφθειραν δὲ οὔτε τὸν ἐθάμβωσαν τὰ μεγαλεῖα, ἐπειδὴ ἡ καρδία του ἦτο ἀπλῆ καὶ ἀφελής, μὴ διαβλέπουσα εἰς τὴν ἰσχύϊν καὶ τὸν πλοῦτον ἢ τὸ μέσον νὰ καθιστᾷ τοὺς ἄλλους εὐτυχεῖς.

Ἐν ᾧ ὁ κόμης Δόρινκουρ τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν κερηκολούθει τὸν Κέδρικ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μεταβαίνοντα ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον, χαιρετῶντα δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ διὰ κινήματων τῆς κεφαλῆς, ὁμιλοῦντα πρὸς ἐκείνους οἱ ὅποιοι τον ἐγνώριζον, δεικνύοντα πρὸς τοὺς δύο του φίλους, τὸν Χωψ καὶ τὸν Δίκ, τὰ μᾶλλον ἀξιοπεριεργὰ τῆς ἐορτῆς ἢ ἰστάμενον πλησίον τῆς μητρὸς του καὶ ἄλλων κυριῶν, ὁ εὐγενὴς λόρδος ἔλεγε καθ'ἑαυτὸν, ὅπως τὸ εἶπε τρεσάκις, ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ εὐρεθῇ παιδίον τὸ ὅποσον νὰ ἱκανοποιῇ τὴν φιλοδοξίαν του καὶ νὰντιπροσωπεύῃ κάλλιον τὴν γενεάν του.

Οἱ τὰ πρῶτα φέροντες μεταξύ τῶν ὑποτελῶν συνηθροίσθησαν πλησίον μεγάλης σκιάδος, ὅπου θὰ παρετίθετο μέγα συμπόσιον πρὸ τοῦ ὅποιοι ἔκαμνον προκόσεις κατὰ τὴν ἀγγλικὴν συνήθειαν. Ἐἶχον ἤδη προκίη εἰς ὑγαίαν τοῦ κόμητος, μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ ἐπροτάθη δὲ τώρα νὰ πίουσι καὶ ὑπὲρ τῆς υγείας τοῦ λόρδου Φωλεροᾶ.

Ἐπρεπε νὰ ἴδῃ τις τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ νὰ κοῦσῃ τὰς ἐπευφημίας τῆς προπόσεως ἐκείνης, διὰ νὰ ἐγνοήσῃ μέχρι ποίου βαθμοῦ ἤγάπων οἱ ὑποτελεῖς τὸν μέλλοντα κύριόν των. Οὔτε αὐτὴ ἡ παρυσία τῶν κυριῶν, αἱ ὅποιαι παρευρίσκοντο εἰς τὴν ἐορτήν, ἴσχυσε νὰ συγκρατήσῃ τὰς ἐκρήξεις τῆς χαρᾶς τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, καὶ τὰς ζητωκραυγὰς, ἐν ᾗ ἔβλεπον τὸν μικρὸν λόρδον μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ πάππου του, μὲ πρόσωπον εὐχαρῆ καὶ φαιδρὸν.

«Ὁ Θεὸς νὰ τον πολυχρονίξῃ» ἔλεγαν αἱ γυναῖκες, ἐν ᾗ ὁ Κέδρικ ἐχαίρετα δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ. «Ὁ Θεὸς νὰ τον πολυχρονίξῃ».

Ὁ κόμης ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ παιδίου.

«Φωλεροᾶ» εἶπε «Μίλησε καὶ εὐχαρίστησέ τους διὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ σου κάμνονν.

— Ἀλήθεια, πρέπει νὰ βγάλω λόγο!» εἶπεν ὁ Κέδρικ ἐγείρων τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν πάππον του, εἶτα φέρων αὐτοὺς πρὸς τὴν μητέρα του καὶ ἀπ' ἐκείνης πρὸς τὴν μίς Βίβιαν, ὡσεὶ ζητῶν ὀλίγην βοήθειαν.

Ἡ κυρία Ἐρρολ καὶ ἡ μίς Βίβιαν τῷ προσε-

μείδισαν μὲ κίνημα τῆς κεφαλῆς προτρεπτικόν.

Ὁ Κέδρικ προὐχώρησε τότε ἐν βήμα.

«Σὰς εὐχαριστῶ πολύ, πολύ» εἶπε ἀδιὰ τὴν εὐγενειάν σας καί... καί... ἐλπίζω ὅτι διασκεδάσετε εἰς τὰ γενέθλιά μου, διότι καὶ ἐγὼ διασκεδάζω πολύ. Ἐἴμαι πολύ, πολύ εὐτυχὴς τοῦ βλέπω ὅτι μάγαπάτε. Καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο σὰς ἀγαπῶ ὅλους καὶ ἐπιθυμῶ ὅλοι νὰ εἴσθε εὐτυχεῖς. Καὶ ὁ πάππος μου τὸ ἐπιθυμεῖ σὰν ἐμέ, διότι καὶ αὐτὸς σὰς ἀγαπᾷ πολύ! Ἐἶνε τόσῳ καλὸς! Ὅταν θὰ μεγαλώσω καὶ θὰ γίνω κόμης, θὰ προσπαθῆσω νὰ γίνω καλὸς σὰν τὸν πάππον μου καὶ νὰ σας κάμω τὰ καλά, ποὺ σας ἔκαμε καὶ ἐκεῖνος.»

Καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἐπευφημιῶν καὶ τῶν χειροκροτημάτων, ὁ Κέδρικ μειδιῶν ἀνέλαβε τὴν παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ πάππου του θέσιν του καὶ ἔθεσε τὴν χεῖρά του εἰς τὴν τοῦ γέροντος, κλίνων πρὸς αὐτὸν τρυφερῶς.

Ἐδῶ τελειώνει ἡ ἱστορία μου ὀλίγας λέξεις μόνον θὰ προσθέσω, ἀφορώσας τὸν κ. Χωψ. Ὁ γηραιὸς ἐδωδιμοπώλης ἐμαγεύθη εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἐξ ὧν εἶδεν εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Δόρινκουρ, καὶ τόσῳ λύπην ἠσθάνετο ὡσάκις ἐσκάπτετο νὰ χωρισθῇ τὸν μικρὸν τοῦ φίλου, ὥστε τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰποφασίσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Ἐπώλησε λοιπὸν τὸ μαγαζεῖον τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ ἤνοιξε ἐν ἄλλο εἰς τὸ χωρίον. Τὸ ἐμπόριόν του, ὑποστηρικθὲν ὑπὸ τῆς ἐπαύλειος, πύδοκίμησε λαμπρά. Ἄν καὶ ὁ κόμης καὶ ὁ κ. Χωψ δὲν ἔζων, ὡς τοῦτο ἦτο φανερόν, ἐν στενῇ οἰκειότητι, ὁ κ. Χωψ ἐν τούτοις δὲν ἐβράδυνε νὰ γίνῃ καὶ αὐτοῦ τοῦ κόμητος ἀριστοκρατικώτερος. Ἀνεγίνωσκε καθ' ἐκάστην τὴν Ἐφημερίδα τῆς Ἀὐλῆς (ἔργانون τῆς ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας) καὶ παρεκολούθει μετὰ μεγίστου ἐνδιαφέροντος τὰ ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Λόρδων γινόμενα. Μετὰ τινα ἔτη, ὅταν ὁ Δίκ, ὁ ὅποιος δαπάναις τοῦ κόμητος εἶχεν ἀποπερατώσῃ τὰς σπουδὰς του, τῷ ἐπρότεινε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀμερικὴν, ὅπου καὶ αὐτὸς θὰ ἐπήγαινε νὰ εὕρῃ τὸν ἀδελφόν του,

«Εὐχαριστῶ» τῷ εἶπε «Δὲν θέλω νὰ πῶ νὰ ζῆσω πάλι ἐκεῖ - κάτω ἔχω ἀνάγκην νὰ μείνω πλησίον τοῦ. Ἡ Ἀμερικὴ, δὲν λέγω, εἶνε λαμπρὸς τόπος, γιὰ ἄνθρωπον ποὺ πάγει ἐκεῖ νὰ κάμῃ περιουσία. Ἀλλὰ εἰ νὰ σου πῶ. Τῆς λείπει κάτι τί. Δὲν ἔχει οὔτε ἀριστοκρατίαν, οὔτε λόρδους, οὔτε κόμητας!»¹⁾

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΝΟΗΟΥΔΟΣ

1) Κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ τῆς Εὐδοκίας Δυκουῆ.

ΤΟ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ

Τί εἶνε πάλιν αὐτὸ τὸ «Θῦμα τοῦ Φθόνου»; λητισμένον κόσμον, εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ πολιτισμένου κόσμου. Τί σημαίνει ὁ πραγματῶδης καὶ νεκρῶδης αὐτὸς τίτλος; Διατί μὲ δύο λέξεις κάμνετε νὰ σηκωθοῦν αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μας; Τί θέλετε πάλιν νὰ μας διηγηθῆτε;...

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου, εἶνε λοιπὸν τίτλος Μυθιστορήματος, τοῦ ὀραιότερου, τοῦ θελακτικωτέρου, τοῦ συγκινητικωτέρου, τοῦ διδακτικωτέρου

«ΕΤΕΙΝΑ ΤΗΝ ΧΕΙΡΑ ΜΕΤΑ ΔΥΣΑΡΕΣΚΕΙΑΣ»
 (Εἰκὼν ἐκ τοῦ «Θύματος τοῦ Φθόνου»)

Τίποτε, ψυχάσατε. Ἡμεῖς δὲν θὰ σας διηγηθῶμεν τίποτε. Τὴν διήγησιν θὰ σὰς τὴν κάμῃ στόμα ἀσυγκρίτως γλυκύτερον καὶ μαγικώτερον, ὁ Ἀνδρέας Λωρῆς (André Laurie) ὁ περιδοξὸς γάλλος συγγραφεὺς, ὁ συνεργάτης τοῦ Ἰουλίου Βέρν, αὐτὸς τοῦ ὅποιοι τὰ ἔργα εἰς ἑκατομμύρια πλέον ἀντιτύπων κυκλοφοροῦσιν εἰς ὅλον τὸν πο-

μυθιστορήματος, ἐξ ἑσων ἐγραφέ ποτε ὁ πολυγράφος Ἀνδρέας Λωρῆς καὶ ἐξ ἑσων ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὴν γλώσσάν μας. Ἡ τιμὴ τῆς ἐκδόσεώς του ἀνήκει εἰς ἡμᾶς καὶ καυχόμεθα διὰ τοῦτο. Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου ἀποτελεῖ τὸν τελευταῖον καὶ ὀραιότερον τόμον τῆς Βιβλιοθήκης τῆς «Διαπλασεως τῶν Παίδων». Τὰς τετρακο-

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις τῶν κάτωθι πνευματικῶν ἀσκήσεων εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου 1893]

204. Αεξίγραφος

Ἐ τὴν γραμματικὴν τὸ ἓνα, τ' ἄλλο πλῆει ἔς τὰ νερά
καὶ τὰ δύο ἐνωμένα οὐ βίβλια ἱερά.

Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Ἀδριανοῦ Σεραπίδου.

205. Αεξίγραφος

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε σύνδεσμος, ὅρος τὸ δεύτερόν μου
καὶ τὸν χεῖμῶνα φοβερόν εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Ἀνδρέου τῆς Ἀνατολῆς.

206. Αεξίγραφος

Μὲ τὸ πρῶτον ἱρωτῶ, μὲ τὸ ἄλλο συμπροβαίνω
καὶ τὸ δλον θά φοβίσω ἱερεὺς δευὰ θά γένω.

Ἐστέλη ἐπὶ τῆς Λευκῆς Περιστερῆς.

207. Στοιχειόγραφος

Ἐχω τὰ σκάνδαλα ἀδελφούς, κ' ἐχθρόν μου τὴν φίλιαν,
καὶ ἔχω, δίχως κεραλήν, ἔς τὰς ὄψεις κατακίαν.

Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Τέλλου τοῦ Φεῖδου.

208. Στοιχειόγραφος

Μὲς ἔς τὸ στόμα σου μὲ ἔχει· ἂν τὸ δεύτερόν μου ἀφήσῃς
εἰς θαλάσσηςν τρεκυμιάν δυνασάτιν νά μ' ἀπαντήσῃς.

Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Ἀτρυκάρφρου Βούζου.

209. Αἶνιγμα

Μὲ ἔχει τὸ μικρὸ παιδί, κοῦ ἔς τὸ σχολεῖδ πηγαίνει
μ' ἔχ' ἡ Ἀθήνα· μὰ, ὦμῆ, μ' ἔχουν κ' οἱ πεθαμένοι.

Ἐστέλη ἐπὶ Βασιλικῆς Ν. Παράλλου.

210. Αἶνιγμα

Εἶμαι πλοῦσιος παλῶ,
ὅμως πάσχω πολλὰχως,
ὁ χρυσὸς δὲν μ' ὠφελεῖ·
ἀρῶν τῶ ὡς ἐ πάσχω.

Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Ἀτρυκάρφρου Τελλίου.

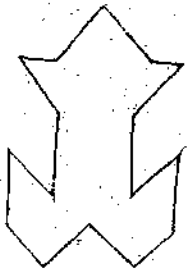
211. Αἶνιγμα δημῶδες

Εἶνε ἓνα ποταμάκι, καὶ ἔς τὴν μέση ἓνα φειδιάνι,
καὶ ἔς τὸ στόμα τοῦ φειδιοῦ εἶν' ἓνα μικρὸ πουλάκι.

Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Προμηθέως Περιφύρου.

212. Κινεζικαὶ συνδυασμοί.

[Ὁφθαλμοὶ κατ' εἰς λύσεις εἶνε ἐν σελίδι 141 τοῦ 1890 τέρου].

213. Ἐρώτησις.

Τίς τῶν βασιλείων ἔφερε τὸ μεγαλύτερον στέμμα ;
Ἐστέλη ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς Ἀμυδαλῆς.

214. Ἀπροσδόκητος

Πῶσον κάμνον ἓνα κ' ἓνα ;
Ἐστέλη ἐπὶ Ι. Δημητρίου.

215. Φύρδην μίγδην.

Ἡ ἀθάνατος ἐνὶ ἡλικίᾳ τῆς νεότητος
Ἀλλ' τακτὸ τῆς σάβανισα νεῖ ἔμας παρορχῶν.
Ὁ δὲ ὑπὸ τῆς ὄψης χεῖρι ὑρα παρὸν χυφῆν
Ἀλλ' νήσκει οἱ νῶτ ῥωνχοὶ νῆς κάρουθον ὑρῆν.

Ἐστέλη ἐπὶ τῆς Λευκῆς Περιστερῆς.

216-220. Μαγικὸν γράμμα.

Τῆ προσθήκῃ δύο γραμμάτων, πάντασε τῶν αὐτῶν, εἰς
τὰς κάτωθι λέξεις νά σχηματισθῶσι ἄλλαι τόσαι λέξεις :
θῆρα, αἶψ, οὐς, οἶκος, νεά.

Ἐστέλη ἐπὶ Θεοφ. Χριστοφίδου.

221. Σταυρός.

Διὰ τῶν ἐπομένων γραμμάτων σχηματίσων σταυρὸν
ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ ὀνόματος πτηνοῦ, καὶ νήσου τῆς
Ἑλλάδος:

ΑΑΒΕΚΚΑΡΡΥΤΥ

Ἐστέλη ἐπὶ Θεοφ. Χριστοφίδου.

222. Ἐπανόρθωσις στίχων.

Χωρὶς εὐγενῆ καρδίαν καὶ φρονήσιν ὁ πλοῦτος οὐδέ
εὐτυχίαν, ἀλλ' οὐτε ὑπόληψιν γεννᾷ· ἂν συνενώθῃσι θεῶς
εἰς σὲ ἀρετῆ καὶ πλοῦτος θέλει διαβίωσῃ εὐὐκλήματος
καὶ εὐδαίμων.

Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Προμηθέως Περιφύρου.

223. Ἀκροστιχίς.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων ἕξι πτηνῶν σχηματίσων
τὸ ὄνομα μετάλλου.

Ἐστέλη ἐπὶ Θεοφ. Χριστοφίδου.

224. Ἑλλεποσθῆμωναν.

Εἰ—ω—ηω—ω—σση—κασσιον

Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Μεγαθύμου Κεραλλῆου.

225. Φωνηνοσθῆμωναν.

Φῆς—τχον—κ—τχον——τς—σθ.

Ἐστέλη ἐπὶ τῆς Λευκῆς Περιστερῆς.

226. Γέφυρα.

H 3 N
υθδον εθδν

Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Οὐρανόπου Τέλλου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλάδι τῆς 15 Νοεμβρίου κεινομένων ἀσκήσεων.

- 147. Φακίρης (Φακί, ρίς).—148. Ρῆμα, βῆμα.—149. Κάμηλος, Κάμηλος.—150. Ἰόνιον (Ἴον, Ἴον).—151. Οἱ τρεῖς τόνοι.—152. Τὸ ὠρολόγιον.—153. Τὰ μυστικόν.—154. Ὁ ἀριθμὸς 2, διότι 2x2=4 καὶ 2+2=4.—155-159. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος π, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε : πάθος πῆρα, Πάθος, ἄπὸν, ποτόν.—160. ΔΙΟΚΑΗΤΙΑΝΟΣ (Ἰστέος, Ὅσσα, κόνικλος, λίκνον, κάλας, ἄλοος, Νικίας, Σινῆ).—161. Ὁμιλήσας πρὸς τὴν φλόγα εἶπεν ὁ κεινός· « Δικαί ἐγὼ σὺ λάμπεις ἐγὼ εἶμαι σκοτεινός ; » Ἡ δὲ φλὴ στερησῆσα, ἔκει· Ἀλλά τεύκνον τὴν αἰτίαν, λάμπει μόνον ὁ κατέχων χάριν λάμψεως ἰδίαν.—162. Τους δυστυχίς νά συμπαθῶ μ' εἰδῆσαι αἱ λυπαί.—163. Καὶ κόρηκος ἐν λαγόνοις, καὶ Σαρὺ ἐν προφήταις.—164. ΕΛΛΑΣ (1, Γυθῆσιον, 2, Βῶλος, 3, Πύλος, 4, Καλαμαί, 5, Χρυσάρα).—165. Ἡ πλῦντρια πύδου.

Οἱ ἀλλασσόντες κατοικίαν συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νά γνωστοποιήσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν τῶν διευθύνων συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας. Παράκοντα κατ' εἰς λέξεις φύλλον γράμμα μὲτὰ περιλήσιν ὡς μὲν ἐπὶ τῶν ἐξ ἰδιότητος τῶν εἶναι ἀκατάδεκτα.